

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Antonína Koukala v právní věci **žalobce M. r. s.,** zastoupeného JUDr. Pavlem Příhodou, advokátem, se sídlem Merhautova 8, Brno, proti **žalovanému Ministerstvu zemědělství, se sídlem Těšnov 17, Praha 1,** o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2002, č. j. 45 828/01-7010,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2002, č. j. 45 828/01-7010 **se zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 4650 Kč k rukám zástupce žalobce a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou včas Vrchnímu soudu v Praze dne 18. 3. 2002 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým byla z rybářského revíru O. 3A vyjmuta vodní nádrž Ž., z vodní nádrže Ž. se vytvořil rybářský revír O. 3B a potvrzeny hospodářské ukazatele, nově vzniklý mimopstruhový revír se předává k užívání majiteli vodohospodářského díla, kterým je obec Ž. a rybářský revír O. 3A se mění tak, že jeho součástí není zmíněná vodní nádrž, stávající uživatel revíru předloží Krajskému úřadu Zlín návrh na změnu dekretu a příslušných hospodářských ukazatelů tak, aby zbytek revíru byl funkční, případně přiřazen k jinému revíru.

Žalobce v žalobě uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť jím byl žalobce zkrácen na svých právech, uvedené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 46 správního řádu, žádná právní norma, ani zákon č. 410/2000 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 102/1963 o rybářství neobsahuje ustanovení, jež by umožňovalo

vyčlenit vodní nádrž ze stávajícího vodního revíru a to ani na základě žádosti vlastníka vodní nádrže. Zákon sice umožňuje rozhodnout o vyhlášení rybářského revíru, avšak jen tehdy, kdy příslušná vodní nádrž není součástí vodního revíru. Zákon o rybářství tak nenechává odnětí oprávnění k výkonu rybářského práva na správním uvážení příslušného orgánu, ale stanoví podmínky pro takový postup a to v ustanovení § 8 odst. 3 zákona o rybářství, podle něhož lze pověřit výkonem hospodaření jiný subjekt, neplní-li uživatel rybářského revíru závazné ukazatele hospodaření, o takový případ se však nejedná. Žalobce namítá, že z ustanovení § 8 odst. 2 zákona o rybářství jednoznačně plyne, že má-li o výkon rybářského práva v daném revíru zájem více subjektů, pak, bez zřetele k tomu, že jeden z nich je vlastníkem nádrže, musí být provedeno výběrové řízení.

Rybářské právo náleží bez výjimky státu, tedy i na revírech tvořených vodohospodářským dílem ve vlastnictví jiného subjektu, z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké právní úpravy žalovaný použil, když rozhodl o vynětí rybníka z rybářského revíru užívaného žalobcem a o začlenění tohoto vodního díla do revíru jiného, takové oprávnění žalovanému zákon o rybářství nesvěřuje. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného i důvody uvedené v napadeném rozhodnutí za logické, nikoliv však vycházející ze zákona, nelze nahrazovat legislativní nedostatek extenzivním výkladem, pro tyto uvedené vady navrhuje žalobce, aby soud rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobce žádá o odložení vykonatelnosti rozhodnutí, neboť neprodleným výkonem rozhodnutí hrozí žalobci vážná újma.

Žalovaný ve svém podrobném vyjádření k žalobě, podaném Vrchnímu soudu v Praze dne 30. 5. 2002 uvedl, že umožňuje-li zákon o rybářství vodní plochy k rybářskému revíru přiřazovat, tak i když není v zákoně výslovně uvedeno, že je oprávněn je vyjímat, může tak učinit. Umožňuje-li zákon vytváření nových revírů, bylo by v rozporu s právní úpravou, aby nebyl příslušný správní orgán v zájmu vlastníka oprávněn vodní plochy z existujících revírů vyjímat a vytvářet revíry jiné. Názor žalobce, že pokud byla již vodní plocha zařazena do rybářského revíru, není možno tento měnit ve prospěch vlastníka vodní plochy, je chybný. Pokud vlastník vodního díla může požádat příslušný správní orgán o vyhlášení rybářského revíru a splňuje veškeré zákonné podmínky včetně ustanovení § 2 dst. 3 a § 3 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 296/2001 Sb., není důvodu, proč by takovému subjektu nemohl být výkon rybářského práva přenechán. I když zákon o rybářství neobsahuje přímou formulaci o vynětí vodní plochy z rybářského revíru, přesto, že na základě žádosti vlastníka vodní plochy takovou možnost má, žalovaný je přesvědčen, že vyhoví-li takové žádosti vlastníka vodní plochy o jejím zařazení do nového rybářského revíru, činí tak v souladu se zákonem. K otázce zbytku rybí osádky, jež v lokalitě zůstala, uvedl žalovaný, že po uplynutí rybářské sezony nevzniknou žádné mimořádné ztráty, ostatně strany mají možnost se dohodnout na finančním vypořádání za zbytek rybí osádky, pokud žalobce prokáže jeho složení a uvádí, že výkonem rozhodnutí nehrozí žalobci významná hospodářská újma.

Ze správního spisu žalovaného vyplynuly následující skutečnosti.

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 17. 9. 2001, č. j. ŽPZe/662/01/Kr bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci vyhlášení rybářského revíru O. 3B o přidělení výkonu rybářského práva vlastníka vodní nádrže obci Ž., s uvedením, že se bude rozhodovat o vyčlenění vodní nádrže ze současného rybářského revíru O. 3A, který byl žalovaným předán do užívání žalobce dekretem ze dne 7. 11. 2001, čj. 2433/27/00-2220, s uvedením, že vyčleněním vodní nádrže Ž. bude vytvořen nový rybářský revír O. 3B, užívat jej má zájem vlastník nádrže, obec Ž. Rozhodnutím o zahájení správního řízení byli účastníci řízení upozorněni, že mohou nejpozději do 28. září 2001 uplatnit své připomínky, či náměty.

V rozhodnutí o zahájení správního řízení bylo rovněž uvedeno, že jej obdrží na doručenku správnímu orgánu známí účastníci tohoto řízení – tedy M. r. s., S. 83, B., OÚ Ž., H. a M. r. s., místní organizace B. Doklady o doručení rozhodnutí těmto účastníkům nejsou součástí správního spisu.

Podáním ze dne 3. 10. 2001 se vyjádřil žalobce k žádosti obce Ží. o vyčlenění vodní nádrže Ž. z rybářského revíru O. 3A, uvedl, že oznámení o zahájení správního řízení mu bylo doručeno dne 21. 9. 2001, poukázal na skutečnost, že oznámení nebylo doručeno zástupci žalobce, ač předložil jeho plnou moc k zastupování, v takovém případě se o doručení nejedná a proto nemohlo dojít ke zmeškání lhůty stanovené pro uplatnění námitek či připomínek. V tomto podání žalobce uvedl, že právní norma, ani zákon č. 410/2000 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 102/1963 o rybářství neobsahuje ustanovení, jež by umožňovalo vyčlenit vodní nádrž ze stávajícího vodního revíru a to ani na základě žádosti vlastníka vodní nádrže. Zákon sice umožňuje rozhodnout o vyhlášení rybářského revíru, avšak jen tehdy, kdy příslušná vodní nádrž není součástí vodního revíru. Zákon o rybářství tak nenechává odnětí oprávnění k výkonu rybářského práva na správním uvážení příslušného orgánu, ale stanoví podmínky pro takový postup a to v ustanovení § 8 odst. 3 zákona o rybářství, podle něhož lze pověřit výkonem hospodaření jiný subjekt, neplní-li uživatel rybářského revíru závazné ukazatele hospodaření, o takový případ se však nejedná. Žalobce namítá, že z ustanovení § 8 odst. 2 zákona o rybářství jednoznačně plyne, že má-li o výkon rybářského práva v daném revíru zájem více subjektů, pak, bez zřetele k tomu, že jeden z nich je vlastníkem nádrže, musí být provedeno výběrové řízení, uvedeným podáním vyjadřuje žalobce zájem o výkon rybářského práva na uvedené lokalitě.

Dne 7. 11. 2001 bylo vydáno rozhodnutí Krajským úřadem Zlínského kraje, č. j. ŽPZe/923/43/01/Kr, kterým se vyhlašuje rybářský revír O. 3B – vodní nádrž Ž., který je vodou mimopstruhovou, výkon rybářského práva na tomto revíru se přenechává vlastníkovi vodohospodářského díla, kterým je obec Ž. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání v němž uvedl opakovaně, že zákon č. 102/1963 Sb. o rybářství neobsahuje ustanovení, jež by umožňovalo vyčlenit vodní nádrž ze stávajícího vodního revíru a to ani na základě žádosti vlastníka vodní nádrže. Zákon sice umožňuje rozhodnout o vyhlášení rybářského revíru, avšak jen tehdy, kdy příslušná vodní nádrž není součástí vodního revíru. Zákon o rybářství tak nenechává odnětí oprávnění k výkonu rybářského práva na správním uvážení příslušného orgánu, ale stanoví podmínky pro takový postup a to v ustanovení § 8 odst. 3 zákona o rybářství, podle něhož ze pověřit výkonem hospodaření jiný subjekt, neplní-li uživatel rybářského revíru závazné ukazatele hospodaření. Žalobce uvedl rovněž, že důvody, jež vedly žalovaného k výroku v napadeném rozhodnutí, považuje za logické, nikoliv vycházející ze zákona, nelze nahrazovat legislativní nedostatek extenzivním výkladem.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že z rybářského revíru O. 3A byla vyjmuta vodní nádrž Ž., z vodní nádrže Ž. se vytvořil rybářský revír O. 3B a potvrzeny byly hospodářské ukazatele, nově vzniklý mimopstruhový revír se předává k užívání majiteli vodohospodářského díla, kterým je obec Ž. a rybářský revír O. 3A se mění tak, že jeho součástí není zmíněná vodní nádrž, a stávající uživatel revíru předloží Krajskému úřadu Zlín návrh na změnu dekretu a příslušných hospodářských ukazatelů tak, aby zbytek revíru byl funkční, případně přiřazen k jinému revíru.

V daném případě se jedná o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále s. ř. s.) z vrchních soudů. Podle uvedeného ustanovení ve věcech neskončených vrchními soudy, u nichž byla dána přede dnem účinnosti

s. ř. s. věcná příslušnost, dokončí řízení zahájená před těmito soudy Nejvyšší správní soud. Řízení o žalobách podaných podle části páté hlavy druhé zákona č. 99/1963 Sb., o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, o nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti s. ř. s., se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (ust. § 130 odst. 1 s. ř. s.).

Protože žalobce označil obec Ží. jako osobu zúčastněnou na řízení, Nejvyšší správní soud ji vyzval výzvou ze dne 12. 5. 2003, doručenou 20. 5. 2003, nechť ve lhůtě 2 týdnů oznámí soudu, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení s poučením, že neučiní-li tak v uvedené lhůtě, nelze se později práv osoby zúčastněné na řízení domáhat. Obec Ž. ve lhůtě stanovené neoznámila soudu tuto skutečnost, práva osoby zúčastněné na řízení jí tedy nenáleží.

Soud přezkoumal rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného správního rozhodnutí se zákonem, popř. prováděcími právními předpisy vydanými v mezích zákonného zmocnění. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem a rovněž přezkoumat, zda se odvolací orgán vypořádal vyčerpávajícím způsobem s tvrzením žalobce, obsaženými v opravném prostředku.

Cíle rybářství, jako odvětví zemědělské výroby se dle ustanovení § 1 zákona o rybářství dosahuje dvěma způsoby: plánovitým hospodařením na rybnících, nebo plánovitým výkonem rybářského práva v tekoucích vodách. Rybářské právo je definováno zákonem jako oprávnění a povinnost plánovitě chovat, chránit a lovit ryby a jiné vodní živočichy v tekoucích vodách, kam mj. spadají i některé rybníky, ulovené ryby a vodní živočichy si přivlastňovat, k tomuto náleží i oprávnění užívat v nezbytné míře i pobřežní pozemky.

Podle ustanovení § 6 odst. 4) zákona č. 102/1963 Sb. o rybářství patří rybářské právo státu; lze je vykonávat jen vy rybářských revírech, ustanovení § 7 citovaného zákona upravuje pojem rybářský revír, ten je tvořen z vod, v nichž náleží státu rybářské právo. Na žádost vlastníka vodohospodářského díla nebo jiné uzavřené vodní plochy může orgán kraje v přenesené působnosti vyhlásit rybářský revír a stanovit hospodářské ukazatele. Rybářské revíry jsou vodní celky umožňující řádný a plánovitý výkon rybářského práva, zejména život původních rybích společenstev a trvalý chov vhodných druhů ryb.

Z žádného ustanovení zákona nelze dovodit, že rybářské právo, jež náleží státu, by bylo spojeno s vlastnictvím pozemku, na němž se vodní dílo nachází.

Je tedy skutečností, že je-li pozemek se samostatným parcelním číslem, který tvoří koryto vodního toku začleněného do rybářského revíru podle § 7 zákona č. 102/1963 Sb., o rybářství, např. vydán oprávněné osobě v restituci, např. podle zákona č. 229/1991 Sb., nebo je-li vlastnické právo k němu převedeno v procesu privatizace na jinou právnickou nebo fyzickou osobu, nemění to nic na existenci rybářského práva státu podle § 6 odst. 1 zákona o rybářství, ani na oprávněních, plynoucích z dříve přenechaného výkonu rybářského práva podle § 8 zákona o rybářství.

Připouští-li zákon o rybářství, že může na žádost vlastníka vodohospodářského díla příslušný správní orgán vyhlásit rybářský revír, tedy rozhoduje-li o přenechání výkonu rybářského práva, pak je rozhodováno o právech a povinnostech v oblasti státní správy ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu (zák. č. 71/1967 Sb.) a kromě dodržení zákonných podmínek plynoucích ze zvláštní úpravy zákona o rybářství, musí být zachován i obecný právní předpis upravující správní řízení.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o rybářství rybářské právo obdrží také fyzické nebo právnické osoby působící v České republice, jsou-li vlastníky vodohospodářského díla (např. tůně, nádrže, rybníky), dále jezer, propadlin a podobně, pokud o ně požádají.

Kdyby se Nejvyšší správní soud přiklonil k námitce žalobce, že lze rozhodovat pouze o vodních plochách, které dosud nejsou zařazeny do žádného rybářského revíru, pak by uvedené ustanovení pozbylo smyslu, neboť vlastník vodního díla by sice mohl požádat o obdržení rybářského práva, jež by chtěl vykonávat na vodní ploše, jejíž je vlastníkem, ale příslušný správní orgán by o tomto nemohl rozhodovat, pokud by tato vodní plocha byla již zařazena v rybářském revíru a rybářské právo by vykonával již jiný subjekt.

Právě z důvodu, aby i vlastníci vodního díla mohli obdržet rybářské právo, když již na vodním díle, jehož jsou vlastníkem rybářské právo je vykonáváno a vodní dílo je zařazeno do rybářského revíru, bylo ustanovení § 8 odst. 1 zákonem č. 410/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 102/1963 Sb. o rybářství, novelizováno.

Výklad jednotlivých ustanovení zákona se dle právní nauky musí dít v celé souvislosti nejen právního předpisu, ale i smyslu konkrétní komplexnosti právní úpravy. Nelze tedy používat pouze výkladu jazykového, jak se domnívá žalobce. Tento závěr Ústavního soudu je rovněž publikován ve Sbírce zákonů č. 30/1998 Sb., podle něhož…“Dalším naprosto neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity. Akceptace i dalších pramenů práva, kromě práva psaného (zejména obecných právních principů), evokuje otázku jejich poznatelnosti. Jinými slovy, evokuje otázku, zda je jejich formulování věcí libovůle nebo zda lze stanovit při jejich formulování do určité míry objektivizovatelné postupy… Pro oblast práva z toho plyne závěr, že pramenem práva obecně, jakož i pramenem práva ústavního, a to i v systému psaného právo, jsou rovněž základní právní principy a zvyklosti… V systému psaného práva má přitom obecné právní pravidlo charakter samostatného pramene práva pouze preater legem (čili, pokud psané právo nestanoví jinak). I v českém právu takto platí a je běžně aplikována řada obecných právních principů, které nejsou výslovně obsaženy v právních předpisech. Příkladem je právní princip, dle něhož neznalost práva neomlouvá, nebo princip nepříslušnosti retroaktivity, a to nejenom pro odvětví práva trestního. Jiným příkladem jsou výkladová pravidla a contrario, a minore ad maius, a maiore ad minus, reductio ad absurdum apod…“.

Připouští-li tedy zákon o rybářství, že může na žádost vlastníka vodohospodářského díla příslušný správní orgán vyhlásit rybářský revír, pak může jistě i již existující rybářský revír změnit, popřípadě rozhodnout, že původní rybářský revír zaniká a na jeho místě může vzniknout i více nových rybářských revírů, avšak za předpokladu zákonem stanoveným, tedy

bude-li zachován jeho smysl a účel, tedy veřejný zájem na utvoření vodního celku, který umožňuje řádný a plánovitý výkon rybářského práva.

Protože však z celého obsahu zákon ač. 102/1963 Sb. o rybářství není zřejmé, že by vlastníci vodních ploch byli jakkoli preferováni před ostatními zájemci o výkon rybářského práva v daném revíru, je nutno i v tomto případě aplikovat ustanovení § 8 odst. 2 zákona o rybářství, podle něhož v případě, že o výkon rybářského práva v daném revíru bude mít zájem více subjektů, rozhodne o uživateli rybářského revíru místně příslušný správní orgán v rámci výběrového řízení. Podrobnosti výběrového řízení stanoví ministerstvo vyhláškou (vyhláška ministerstva zemědělství č. 296/2001 Sb.).

Námitce žalovaného, že zájemce vyrozuměl o zahájení správního řízení rozhodnutím, stanovil lhůtu, do které se tito mohli k záměru rozhodnutí o změně rybářského revíru vyjádřit, avšak žalobce se nevyjádřil ve lhůtě, ale až svým podáním 3. 10. 2001, nedozvěděl se žalovaný včas o dalším zájemci a proto výběrové řízení nevyhlásil, nelze přisvědčit.

Rozhodnutí vydané ve správním řízení zakládá účinky jen, je-li řádným způsobem subjektům doručeno. Doručení své písemnosti prokazuje správní orgán. Z obsahu celého spisu není seznatelné zda a kdy bylo rozhodnutí o zahájení správního řízení doručeno účastníkům a soud tedy nemůže přezkoumat, zda žalovaný včas uplatnil svůj zájem o výkon rybářského práva v předmětném rybářském revíru. S touto skutečností, namítanou žalobcem již v bodě I. odvolání, se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal, nepřezkoumal způsob doručení rozhodnutí o zahájení správního řízení v dané věci, nezkoumal, zda měl žalobce příležitost účastnit se řízení včas a zda mohl projevit svůj případný zájem o udělení rybářského práva v daném revíru a rovněž, zda byly splněny podmínky pro vlastní vydání rozhodnutí, nemělo-li být přistoupeno k aplikaci ustanovení § 8 odst. 2 zákona o rybářství, tedy výběrovému řízení pro zájem více subjektů.

Námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně nezahájil řádně správní řízení ve věci rozhodnutí o žádosti vlastníka vodní nádrže o její vyčlenění ze stávajícího rybářského revíru a vytvoření nového revíru, když řádným způsobem všechny účastníky řízení o tomto nevyrozuměl a proto nehodnotil, zda měl vypsat výběrové řízení ve shodě s ustanovením § 8 odst. 2 zákona o rybářství pro případný zájem více subjektů, lze přisvědčit.

Má-li o výkon rybářského práva v daném revíru zájem více subjektů, je povinen orgán kraje v přenesené působnosti vypsat výběrové řízení a nemůže tedy výkon rybářského práva přenechat bez dalšího vlastníkovi vodní nádrže. Takovým postupem by byly narušeny zásady správního řízení, zásada rovnosti postavení stran a rovněž tak zásada součinnosti, která je zaručena všem účastníkům řízení, správní orgány jsou povinny postupovat v řízení tak, aby účastníci mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy.

Protože soud shledal důvody, které svědčí o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívají v nedostatcích důvodů rozhodnutí, když správní orgán nedostatečným způsobem odůvodnil výrok svého rozhodnutí, zejména se nezabýval námitkami uvedenými žalobcem v odvolání, proto napadené rozhodnutí žalovaného dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. ruší a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Vady řízení, jež musí být v dalším řízení odstraněny, spatřuje soud v postupu žalovaného ve smyslu žalobcovy námitky, že správní orgán prvního stupně nezahájil řádně správní řízení, když není seznatelné, zda účastníkům řízení své rozhodnutí doručil, neumožnil

řádným způsobem žalobci projevit svůj zájem o výkon rybářského práva v uvedeném revíru a případně se účastnit výběrového řízení, nevypsal výběrové řízení aniž by prokázal, že o výkon rybářského práva v daném revíru měl zájem pouze jeden subjekt, proto rozhodnutí žalovaného ruší, věc mu vrací k dalšímu řízení.

Za takto zjištěného stavu věci a za situace, že již rozhodl ve věci samé, se nezabýval Nejvyšší správní soud návrhem na odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.

O náhradě nákladů rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Výše náhrady nákladů byla stanovena dle vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), její výše sestává z paušální náhrady ve výši 3500 Kč, 2 úkonů v režijním paušálu – 2 x 75 Kč, a náhrady soudního poplatku ve výši 1000 Kč, celkem 4650 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. s. ř. s.).

V Brně dne 24. února 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu